

5. Долгополова О. В. Складові елементи системи бюджетування на підприємстві / О. В. Долгополова // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2009. – № 35. – С. 185-189.
6. Касперович Ю. В. Пріоритетні напрями підвищення ефективності та прозорості публічних фінансів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/prozorist-19d5a.pdf>.
7. Клімова С.М. Управління публічними фінансами як складова реформи державного управління / С. М. Клімова // Держава та регіони: Серія «Право». Вип. № 3. – 2016. – С. 84-89.
8. Куценко Т. Ф. Публічні фінанси в Україні: зміст та структура з урахуванням сучасних тенденцій розвитку / Т. Ф. Куценко // Економіка та держава. – 2016. – № 6. – С. 62-66.
9. Лисенко Ж. П. Моделі бюджетування у сфері державного фінансового менеджменту / Ж. П. Лисенко // Ефективна економіка. – 2015. - №3. – С. 44-46.
10. Молдован О. О. Модернізація системи публічних фінансів та запровадження нової моделі управління / О. О. Молдован // Стратегічні пріоритети. – 2014. – № 2. – С.35-42.
11. Хаблюк О. Суть аудиту ефективності та зарубіжний досвід його встановлення / О. Хаблюк, Л. Будник // Галицький економічний вісник. – 2013. – №4(43).
12. Хометенко А. В. Науковий підхід до удосконалення системи управління публічними фінансами України / А. В. Хометенко// Вісник Одеського національного економічного університету. – 2014. – № 3. – С. 53-58.
13. Черніков Д. Ю. Європейська інтеграція у сфері конкуренції та державної допомоги [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://parlament.org.ua/wp-content/uploads/2016/04/10.pdf>.

УДК 330

Мар'яна Пельчер – ст. гр. БМ-21

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Науковий керівник: д.держ.упр., професор Рудакевич М.І.

Mariana Pel'cher, student

Ternopil Ivan Puluj National Technical University, Ukraine

FEATURES AND PROBLEMS OF DECENTRALIZATION IN UKRAINE

Scientific supervisor: Dr.Sc., Professor Rudakevych M.I.

Нова регіональна політика насамперед повинна бути спрямована на вирівнювання рівня і якості життя населення різних регіонів. Тобто, в усіх регіонах України для людини повинні бути створені рівні умови доступу до якісних освітніх, медичних, культурно-побутових, адміністративних та інших послуг, що надаються

відповідно до державних стандартів. Україні як майбутньому членові Європейського Союзу потрібно дбати про наближення її регіональної політики до регіональної політики ЄС. Це – зовнішній чинник, що обумовлює потребу децентралізації. Щоб доступно зрозуміти можливу ідеологію нової державної регіональної політики, варто оцінити сьогоднішню внутрішню ситуацію, розібратися чому публічна влада неефективна і обрати форми та методи реформування публічної влади шляхом децентралізації.

Аналіз політичних телепередач, публікацій із газет, журналів, інших засобів інформації засвідчує високу частоту вживання і обговорення терміну «децентралізація». У багатьох виникає питання: «А що таке децентралізація? І навіщо вона нам потрібна?» З історії відомо, що вже була колективізація, потім індустріалізація, приватизація. Особливо добре запам'яталося людям, що для українського села колективізація та індустріалізація жодних позитивних змін не принесли, як і обіцяні дива приватизації, яка мала забезпечити феноменальні зміни в економіці. Тому вони так побоюються новацій та перетворень. Спробуємо дослідити дане поняття глибше, та зрозуміти чому на практиці децентралізація залишається рекламним та декоративним елементом місцевого самоврядування.

Під децентралізацією слід розуміти передачу владних повноважень центральними органами влади органам місцевого самоврядування. Тобто, децентралізація є однією з форм розвитку демократії. Вона, з одного боку, дає змогу розширити місцеве самоврядування і активізувати населення для забезпечення власних потреб та інтересів. З іншого боку, вона ж звужує таким чином вплив держави на суспільство та й зменшує витрати на утримання надмірного державного апарату. У свою чергу, це значно пришвидшить процедуру прийняття рішень, підвищить якість послуг та мотивуватиме державних службовців до виконання своїх обов'язків належним чином. Тепер влада стане ближче до тих, кому надає послуги, а тому буде змушена орієнтуватися на вимоги споживачів, побоюючись невдоволення громадян.

Україні повільні темпи реформування влади, дають підстави вважати, що в Україні не тільки громадяни, а й представники центральної публічної влади, територіальних органів також побоюються термінів «реформа адміністративно-територіального устрою», «укрупнення громад», «ліквідація районів». Ну як побоюються, просто спрацьовує базовий інстинкт політичного класу: ніхто не хоче ділитися владою. Навіть критики визнають, що завдяки децентралізації владив різних державах світу повноваження розподіляються більш рівномірно між гілками влади і всіма рівнями публічного управління.

Серед головних проблем, які мають місце на шляху до впровадження децентралізації доцільно, на нашу думку, виділити:

- недостатню компетенцію органів державного управління і місцевого самоврядування: нестача знань та брак відповідальності;
- відсутність в Україні активного громадянського суспільства, яке повинно змусити уряд та місцеве самоврядування вжити реальних заходів для покращення якості послуг, які їм надаються;
- надмірна централізація повноважень, концентрація матеріальних, фінансових та інших ресурсів, демотивує територіальні громади і місцеве самоврядування.

Неефективна регіональна політика, не тільки не стимулює громадян до саморозвитку й самореалізації, а й призвела до втрати частини території держави (АРК) та воєнного конфлікту на території Донецької та Луганської областей.

Використана література

1. Проект Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади)».
2. Нікітенко Л.О., Кондратенко В.І. Процес децентралізації та зміцнення місцевого самоврядування в Україні.
3. Тарасенко Т. Проблема децентралізації в реформуванні місцевого самоврядування в Україні.

УДК 658.589

Сергій Радинський, к.е.н., доцент

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ІННОВАЦІЇ ТА ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ: ДИСКУСІЙНІ КАТЕГОРІЇ

Serhii Radynskyy, Ph.D., Associate Professor

Ternopil Ivan Puluj National Technical University, Ukraine

INNOVATIONS AND INNOVATION: DISCUSSION CATEGORIES

Створення ефективної системи оцінки інноваційної діяльності та вироблення на її основі зваженої інноваційної стратегії розвитку господарюючих суб'єктів потребує наявності відповідних теоретичних розробок, які спрямовані на уточнення понятійного апарату інноваційної діяльності, а також дослідження генезису інновацій. Почнемо з базової дефініції «інновація», відразу зазначивши, що єдиного трактування цього терміну в довідковій літературі не існує.

У науковій та практичній діяльності поширеним є явище ототожнення терміну «інновації» із близькими поняттями, такими як «новина», «новація», «нововведення». Однак виокремлення його з-поміж тотожних понять є необхідним для з'ясування такої категорії, як «інноваційна діяльність» у всіх її проявах. Адже поняття «інновації» є етимологічною основою сутності та змісту інноваційної діяльності господарюючого суб'єкта. Узагальнивши теоретичні дослідження, проведені видатним українським економістом Туган-Барановським М.І., першим в науковий лексикон термін «інновація» ввів відомий австро-американський економіст Шумпетер Й., який трактував інновацію як нову функцію виробництва, «нову її комбінацію» [8, с. 154]. Окрім цього, він вважав, що інновація, яка проявляється нововведенням в економіці, науці та життєвій практиці – головним чином полягає в рекомбінації концептуальних фізичних матеріалів, які існували на ринку (творче руйнування).

Досліджуючи сутність та зміст «інновацій», Шумпетер Й. визначив їх не лише як новизну продукту, але й виокремив те, що інновація може проявитися у різних складових [8, с.159]: виготовленні нового продукту або відомого продукту в новій якості; впровадженні нового методу виробництва; освоєнні нового ринку збуту;